

El saltant de Santa Margarida

LES PLANES D'HOSTOLES

La conca del Brugent és rica en diversitat de paisatges i plena de sorpreses amagades. Al fons de la vall, l'aigua circula abundosa i juganera a remolc dels espectaculars canvis geològics que s'han esdevingut des de fa milions d'anys, relacionats amb la distensió tectònica post-pirinenca. El riu va seguint la falla d'Hostoles, per allà mateix on fa milers d'anys fluïren les laves provinents del volcà Traiter i, més tard, les del volcà Sant Marc, a tocar de Sant Feliu de Pallerols.

Tot i ser petit, el Brugent és cabalós, ja que compta amb una gran aportació d'aigua subterrània de la ban-

da nord-occidental de la vall. Amb persistent tenacitat ha erosionat ja les laves més superficials i ha fet recular més d'un quilòmetre el front de la colada del volcà Traiter, fins a deixar-ne tan sols vestigis laterals a les ribes.

El saltant de Santa Margarida s'erigeix just en aquest front, entre la carretera i els vessants que s'enfilen fins al peu de la cinglera del Far. El procés és el següent: quan la lava solidifica forma esveltes columnes prismàtiques que l'erosió fluvial fa desplomar, i configura una paret vertical que el riu ha de saltar. Inexorablement, la cinglera continuarà retrocedint, perquè en aquesta pugna qui té les de guanyar és l'aigua.

MIQUEL RIERA > TEXT

JOSEP VILALLONGA ANGLADA > FOTO

Hi podem accedir des de l'aparcament de la fàbrica d'embotits situada just al revolt de la C-63, a un parell de quilòmetres de les Planes, venint d'Amer. La xemeneia de totxana, les cases dels treballadors i un sistema de canals que encara es conserva permet reviure el que havia estat l'antiga colònia Majem, una empresa de filatures de principi del segle passat. Caminem riu amunt pel corriol de sota la fàbrica i advertim a la nostra dreta, darrere uns hortets, les restes d'una columnata basàltica indicadora de l'abast de les colades volcàniques en altre temps. Al cap de poc, com aquell qui s'endinsa en un país de fades, una lleugera remor i les siluetes fantasmagòriques d'uns arbres coberts

de lianes ens anuncien que ja hi som. Baixem fins a trobar el riu i ens trobem de cara al majestuós saltant. Amb compte de no relliscar, val la pena aproximar-s'hi i passar pel darrere, i —una mica esquixats sí, però tampoc gaire— s'admira des d'una altra perspectiva la bellesa de l'indret.

La caiguda de l'aigua ha format una gran bassa on el riu s'entreté, abans de concentrar-se de nou i seguir el seu curs davallant sota l'ombra d'una frondosa verneda: passarà per una antiga pedrera de basalt, per la font Picant d'Amer i arribarà al Pasteral. Final de trajecte: el riu Brugent s'entrega al Ter.

Miquel Riera